

tilbage for Almuen i Danmark eller de andre nordiske Riger, men som efter de samme Vidnesbyrd staaer særdeles langt tilbage i Kundskab om den rette Maade at benytte sine Productionsilder og i Dygtighed til at udvikle disse". Derpaa gennemgaaes Landets Tilstand, og det vides, hvorledes det lider under dette Handelsmonopol, som byder enhver Færinger at sælge og købe affurat til de Priser, som Handelen efter visse temmelig gamle og temmelig usforanderlige Regler har vedtaget. Jeg behøver ikke at sige flere Ord, for at overbevise samtlige Rigsdagens Medlemmer om, at det er umuligt, at et Land kan gaae frem under saadanne Forhold, og det er afgjort, at dette er Tilfældet, idetmindste staaer det meget klart for mig, at Finantsudvalget har havt Ret til at sige, at det ikke er forbundet med nogen Fordeel for Statskassen at drive denne Handel, men at det er til et ødelæggende Tab for Færøerne, at den vedbliver. Jeg kan derfor virkelig ikke troe Alindet, end at det høitærede Thing saa skyndsomt som muligt vil befordre dette Lovforslag, som gaaer ud paa at hæve denne Handel, som er udgaaet fra Regjeringen og fra Lagthinget, og hvori der vistnok ikke kan være mange Forandringer at foretage, og har den ærede Indenrigsminister eller Nogen af Thingets Medlemmer Forandringer at foreslaae, saa vil det jo let kunne skee til anden Behandling; men nu at nægte Sagens Fremme forekommer mig at være høist ubilligt imod Færingerne.

**Indenrigsministeren:** Ja, jeg har ikke ønsket, at Sagen ikke skulde blive fremmet, jeg har blot troet at skyldte Rigsdagen den Underretning, at Regjeringen agter at forelægge et Lovforslag om denne Gjenstand; om man vil oppebie dette eller ikke, maa jo være Regjeringen ligegyldigt. Sagen vil blive overveiet af Regjeringen, og Regjeringens Resultater ville blive de samme, hvad enten Sagen allerede er paabegyndt her i Thinget paa den Tid, Regjeringen kan fremkomme med sit Forslag, eller ikke. Den ærede Taler, som nu havde Ordet, kan dog paa ingen Maade mene, at Sagen er bleven opholdt fra min Side, thi det er gjort Alt, hvad der kunde gjøres i den korte Tid, jeg har staaet i Spidsen for In-

denrigsministeriet. Det tidligere udarbejdede Lovudkast er sendt til Lagthinget, og det er sendt dertil med nogle Bemærkninger af mig, som gaae ud fra den Overbeviisning, at jeg nærede Tvivl om, hvorvidt Færingerne vare tjente med en saadan Handelsfrihed som den, der var bragt i Forslag, og det har ogsaa viist sig af Lagthingets Betænkning, at denne Tvivl var grundet. I ethvert Tilfælde behøver Sagen nærmere Prøvelse, og jeg kan aldeles ikke indlade mig paa at forelægge Sagen, forinden jeg har havt den fornødne Tid, deels til at foretage denne Prøvelse og deels til at indhente de Mands Betænkning, som jeg i den Henseende har Tillid til. Det er umuligt for mig at bringe det dertil, at Handelen paa Færøerne kan være frigiven til Udgangen af 1852, saaledes som en opløst Passus af en ældre Betænkning over en Finantslov gaaer ud paa; det er, som sagt, aldeles ikke Regjeringens Dnsste, at Sagen for Tiden skulde blive stillet i Bero, men jeg har blot villet underrette Thinget om, hvad der kunde ventes at ville skee, uden Hensyn til, om det foreliggende Forslag bliver fremmet her eller ikke.

**H. Winther:** Jeg kan ikke nægte, at jeg virkelig langt hellere havde seet, at Regjeringen var fremkommen med et Lovforslag om den fgl. særøiske Monopolhandels Ophævelse, men, siden Regjeringen ikke er kommen frem dermed, og der allerede er forløbet nogen Tid, siden Lagthingets Betænkning er kommen herved, saa troer jeg, at det ærede Thing vil finde, at jeg har havt skjellig Grund til at forsøge at gjøre, hvad der stod i min Magt, for at fremskynde Sagens Afgjørelse. Naar jeg nu desuden forstikker, saaledes som jeg tidligere har tilladt mig at sige, at det af mig fremlagte Lovforslag er bygget paa det af den forrige Indenrigsminister udarbejdede Udcast i Forbindelse med den Betænkning, som Lagthinget har afgivet derover, da haaber jeg, at man vil finde, at mit Lovudkast er et nogenlunde brugbart Grundlag at bygge paa, og jeg haaber, at Regjeringen, siden den ikke selv er fremkommen med et Lovforslag, vil kunne beqvemme sig til at gaae ind paa mit, naturligviis med de Forandringer, den maatte ansee for hensigtsmæssige, saa at det altsaa ikke skulde være